

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
ПРИКЛЮЧЕНИЯ В РАЯ

chitanka.info

Като всеки смъртен човек и Сисой Полюлеев трябваше да напусне един ден земята. Заболя го, знаете, корем, легна той уж на шега в леглото си и повече не стана. Лекарят го обяви за стомашно болен, а той сякаш напук реши да умре от тифус. Но да оставим настрана тия противоречия във възгледите на хората и да видим какво става с душите им след тяхната смърт.

Сложиха малкото, почти детско тяло на Сисой Полюлеев в прост дървен ковчег, прекараха го през града в най-счупената погребална кола и го заровиха набързо в гробищата.

А душата на покойника се издигна като стратосферно балонче към небето, повъртя се насам-натам между звездите, поизчисти се от земния прахоляк и без да му мисли много — хоп, изтърси се пред вратите на рая.

Ала в рая не току-тъй може всеки да влезе.

— Хей, приятелю, накъде си се запътил? — извика един ангел, като съгледа дрипавия пътник, и се изпречи насреща му. — Ти с какво се занимаваше приживе?

— А че аз — изписука с тънкия си комарен гласец Сисой Полюлеев — бях бръснар. От туй си изкарвах хляба.

— Не ти е тук мястото! — каза строго ангелът, като разпери белите си криле, сякаш искаше да хвъркне.

— Но цели петдесет години аз живях безгрешно — опита се да възрази дребното човече. — Никого не съм убил и никому зло не съм сторил. Понякога, наистина, съм одрасквал някой клиент, но без да искам. Ей тъй, закачи се бръсначът в някоя пъпчица и пусне малко кръв, но после със стипцата всичко минава.

— Кой те пита какво си правил и как си живял! — разсърди се божият служител. — Разбери, че раят не е за хора като тебе! Тук живеят само душите на ония, които са заемали видно обществено положение на земята, били са банкери, владици, министри, фабриканти — с една реч, все високопоставени личности.

— Че тогава аз къде ще отида? — попита безпомощно Сисой Полюлеев и му се доплака от мъка.

— Върви по дяволите! — отвърна ангелът. — В пъкъла все ще се намери едно място и за теб!

И Сисой Полюлеев, който беше стигнал до самите райски врати, се обърна послушно назад и тръгна да търси пъкъла. Ала едва направи

той няколко крачки, и лъчезарният ангел се досети за нещо, та извика подире му:

— Пътниче, чакай малко! Ти, казваш, с бръснарство си се занимавал на земята? Ние имаме нужда тук от един бръснар, само че от опитен майстор. Разбираш ли си ти добре занаята?

— Кой, аз ли? — рече радостно Сисой Полюлеев, като се спря със светнали очи. — Ами че аз контрата я мажа като масло, а алабросите ги отсичам равни като четка!

— А от дамско фризиране разбираш ли?

— Не само разбирам, но и водна ондулация правя! — отвърна гордо покойникът. — Дъщерята на генерал Гръмимолниев все при мене идваше да си фризира косата!

— Добре! Ще останеш тогава в рая, но при едно условие. Ще се откажеш от бръснарския си навик да дрънкаш на клиентите врелинекипели, докато ги бръснеш или фризираш, ще трепериш над всяко тяхно косъмче и много-много няма да ги разпитваш от какво са умрели. Разбра ли?

— Дадено! — съгласи се Сисой Полюлеев.

* * *

И тъй, ангелът въведе бръснаря в рая, но не през главния вход, отдето минаваха обикновено обречените на вечно блаженство души, а през една странична вратичка, която водеше към обора на райските магарета.

Облякоха Сисой Полюлеев в нова бяла престилка, закачиха на раменете му две меки пухкави крилца, каквито носеше останалият персонал в рая, и той подхвъркна към разтворената врата на небесната бръснарница, промуши се през тракащата завеса от тръстикови пръчки и започна отново стария си занаят.

В райския бръснаро-фризьорски салон нямаше отделни помещения за мъже и жени и всички стъкмяваха тоалета си в една обща зала. От сутрин до вечер кротката Сисоева душица бръснеше, стрижеше и фризираше озарените със сияние глави на благородните праведници, усмихваше се всекиму любезно, казваше „честито“, както казват бръснарите по земята, и не можеше да се нарадва на щастливата

си задгробна съдба. Понякога на Сисой Полюлеев се искаше да влезе в разговор с някой клиент, да го поразпита за туй, за онуй, ала в такива минути си спомняше винаги предупреждението на ангела пред райските врати и от страх да не сбърка нещо, предпочиташе да мълчи. Пък освен това и самите клиенти се държаха тъй важно, че бръснарят не знаеше дали ще им е приятно да разговарят с него. Седяха те като на царски тронове в бръснарските кресла, гледаха отвисоко в огледалата насапунените си лица, като че гледаха не себе си, а друг някой, издуваха бузите си с език, мръщеха челата си и не обръщаха никакво внимание на тоя, който се грижеше с такова усърдие за тяхното разхубавяване. С дамите пък още по-малко можеше да се приказва. Те просто се самозабравяха от възторг пред отраженията си в грамадните огледала и в това свое себеобожаване стигаха дотам, че не забелязваха дори собственото си присъствие. Нека добавим веднага, че всички питомци в рая си оставаха завинаги на оная възраст, на която бяха напуснали земята.

След работа, когато в рая започваше нощният живот, Сисой Полюлеев обичаше да поизлезе на чист въздух, да се поразходи из широките алеи на градината, после да седне под някое палмово дърво и да си отдъхне спокойно от дневния труд. Тогава тоя тих като мушица човечец се изтягаше на тревата, слагаше ръце под главата си и се заглеждаше унесено в разперените опашки на кометите, които се носеха високо над него като огнени пауни. А наоколо му кипеше смях и веселие, от подземията на райските кабарета долиташе дива джазова музика, през разтворените прозорци на клубовете се чуваха възбудените гласове на мъже, които играеха бридж и покер, далече някъде шуртеше сънуваната сякаш песен на славей. Тук цареше вечна пролет и въздухът бе напоен с омайния мирис на теменуги и рози.

„Ех, да знае сега Манчо какъв живот живеея! — мислеше си Сисой Полюлеев, като си спомняше за своите приятели на земята, без да сменя очи от опашките на кометите. — Вярно е, че ако се бях родил малко по-богат, можех и аз нищо да не работя като тия щастливци наоколо, но пък и така не е лошо. Хората ходят чак на Божигроб, за да станат хаджии и да дойдат тук, а аз — какво? Аз само с един бръснач и с едни ножици, дето се казва, сполучих да вляза в рая.“

Тъй си мислеше Сисой Полюлеев и хич и през ума му не минаваше, че щастието му не ще трае дълго.

Веднъж в рая решиха да уредят венецианска вечер и по тоя случай целия ден преди празненството райският бръснаро-фризьорски салон бе претъпкан с народ. Между многото знатни праведници, които дойдоха да се бръснат и фризираат, беше и французойката Жана-Антоанета Поасон — знаменитата фаворитка на Людовик XV, известна под името мадам Помпадур. Дойде тя в салона с две синеоки ангелчета, които ѝ служеха за пажове, изгледа победоносно присъстващите и понеже един плешив фабрикант ѝ отстъпи галантно мястото си, курдиса се нейна милост в креслото на Сисой Полюлеев и му заповяда да ондулира косата ѝ.

И Сисой Полюлеев изтича веднага до шкафа, извади оттам една съвсем чиста бяла кърпа, която миришеше още на ютия, и я завърза около шията на видната си клиентка.

Отначало уж всичко вървеше добре, дори толкова добре, че мадам Помпадур кихна от удоволствие и двете синеоки ангелчета се спуснаха, та избърсаха носа ѝ с копринени кърпички. Но по едно време, кой знае как, самият дявол ли влезе в ръцете на бедния бръснар, апаратът за ондулация ли се счупи нещо — във всеки случай над главата на клиентката се разнесе гъст синкав дим и върху бялата кърпа около шията ѝ се изтърси ей такава една къдрица, голяма колкото половината брада на Ибсена.

Че като скочи оная ми ти мадам Помпадур от креслото, че като изпадна в истерика и започна да крещи — стените на салона затрепераха и пейзажът с Шилъонския затвор се залюля като от земетресение. Ала веднага след това гласът на разярената жена загуби внезапно силата си, тя се завъртя на петите си, ударена сякаш от куршум, и се строполи в безсъзнание на пода.

Тая трагична сцена вцепени всички присъстващи и им отне възможността да се притекат на помощ на нещастницата.

Само двете ангелчета не изгубиха присъствие на духа. Те се наведоха над любимата си господарка, подигнаха леко главата ѝ и поднесоха до носа ѝ шишенце с амоняк.

И мадам Помпадур отвори за миг очи, извика с последни усилия „Идиот!“ — и припадна отново.

А Сисой Полюлеев пребледня, сви се като спукан мехур и стана мъничък, съвсем мъничък.

Тогава един грамаден ангел със златен меч на пояса влезе в салона, улови виновника за ухото, изнесе го с погнуса навън, като някаква отвратителна животинка, и го изхвърли безцеремонно из широките двери на рая.

И низвергнатата Сисоева душица се завъртя из всемира, разплакана и убита от мъка, докато най-сетне един дявол, черен като коминочистач, я набоде на тризъбата си вила и я отнесе усмихнат в пъкъла, за да я пържи там като мекица в казана с кипящия катран.

А в това време Людовик XV, който знаеше вече всички подробности около злополучното произшествие с мадам Помпадур, седеше нервиран пред писмената си маса в своя кралски апартамент и пишеше заявление до райската полицейска инспекция.

Аз искам да зная, пишеше той, кой е пуснал тоя мошеник в рая. После, искам да зная така също дали виновникът е представил майсторско свидетелство, когато е постъпил на работа в небесния бръснаро-фризьорски салон...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.